

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 16 mei 2008 in zaak nr. 07/45916 in het geding
tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 november 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 16 mei 2008, verzonden op 21 mei 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 juni 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen als grieven 1 en 2 is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. In grief 3 klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat haar beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn) van de Raad van de Europese Unie buiten beschouwing dient te blijven. Daarvoor heeft de rechtbank, volgens de vreemdeling, ten onrechte redengevend geacht dat het beroep op deze bepaling eerst ter zitting is gedaan en bovendien niet is onderbouwd. Aldus heeft de rechtbank, zo betoogt de vreemdeling, niet onderkend dat zij reeds in de zienswijze van 29 oktober 2007 een onderbouwd beroep op deze bepaling heeft gedaan.

2.2.1. Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer uitspraak van 23 juni 2003 in zaak nr. 200302241/1; JV 2003/351) volgt dat, indien uit een ingediende zienswijze valt af te leiden op welke grond tegen het vervolgens genomen en bij de desbetreffende rechtbank bestreden besluit wordt opgekomen, ook een verwijzing in het beroepschrift naar die zienswijze als beroepsgrond in de zin van artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder d, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan gelden.

2.2.2. Door te overwegen dat eerst ter zitting een beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn is gedaan, is de rechtbank ten onrechte eraan voorbijgegaan dat deze bepaling reeds in de zienswijze is ingeroepen en dat in het aanvullend beroepschrift van 8 januari 2008 naar de zienswijze is verwezen. Nu uit de zienswijze valt af te leiden op welke grond wordt opgekomen tegen het besluit van 23 november 2007 - namelijk, voor zover thans van belang, op de grond dat de staatssecretaris onvoldoende acht heeft geslagen op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, gezien de algemene veiligheidssituatie in Colombia en de omstandigheid dat de Colombiaanse autoriteiten onvoldoende bescherming kunnen bieden aan burgers die door guerrillabewegingen of paramilitairen worden bedreigd - dient de verwijzing in voormeld beroepschrift naar de zienswijze als beroepsgrond te worden aangemerkt. De rechtbank heeft deze beroepsgrond in strijd met artikel 8:69, eerste lid, van de Awb niet bij haar beoordeling betrokken. De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Grief 4 mist zelfstandige betekenis. De Afdeling zal de zaak met toepassing van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.4. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van die kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 16 mei 2008 in zaak nr. 07/45916;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweëntwintig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. T.M.A. Claessens, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

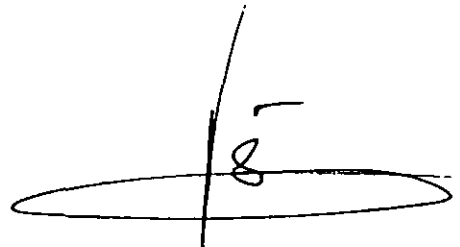
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 december 2008

418.

Verzonden: 17 december 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

MEE

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/45916

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 16 mei 2008

inzake

geboren op
nationaliteit Colombiaanse,
verblijvende te
eiseres,
gemachtigde mr. P.J.M. van Kuppenveld,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. A. Anik.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

Bij besluit van 23 november 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiseres tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Eiseres heeft op 7 december 2007 tegen laatstgenoemd besluit beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 24 april 2008, waar eiseres is verschenen in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of de weigering om eiseres een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, in rechte stand kan houden.

2. Ter onderbouwing van haar aanvraag en beroep heeft eiseres - kort samengevat - het volgende aangevoerd.

Eiseres was werkzaam voor een comité ten behoeve van hulpverlening aan ontheemden in Op een dag werd eiseres aangehouden door rebellen van de FARC aangehouden en

meegenomen naar hun kamp. Zij werd vrijgelaten met de opdracht de bestuurders van het dorp te zeggen dat zij het dorp binnen 24 uur moesten verlaten. Eiseres heeft dat niet gedaan. Daarop kwamen de rebellen naar haar huis met de aanzegging om het gebied binnen 24 uur te verlaten. Eiseres is toen naar () gegaan en heeft het leger gebeld en daarbij de plaats van het rebellenkamp genoemd. Het is daarop tot een schermutseling tussen de rebellen en het leger gekomen waarbij een commandant van de FARC is gedood. Vervolgens heeft eiseres pamfletten ontvangen waarin haar de schuld wordt gegeven van de dood van de genoemde commandant. Eiseres heeft toen het land verlaten.

3. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid van artikel 31 van de Vw 2000.

4. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielaanvraag naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst.

5. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat aan de oprechtheid van eiseres en de geloofwaardigheid van het relaas in ernstige mate afbreuk wordt gedaan onder meer nu eiseres enerzijds geen aangifte heeft durven doen bij de politie uit angst voor infiltratie van de FARC in allerlei overheidsdiensten, terwijl zij anderzijds wel het leger heeft gebeld om de locatie van de rebellen door te geven. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dit tegenstrijdig kunnen achten. Tevens heeft verweerder in dat verband ongeloofwaardig kunnen achten dat eiseres tijdens het gehoor feitelijk niet heeft kunnen uitleggen waar het kamp zich bevond.

Daarnaast heeft verweerder gewezen op het feit dat eiseres heeft verklaard dat een commandant van de FARC tijdens de schermutselingen met het leger werd gedood, terwijl zij blijkens de door haar overgelegde aangifte bij het gemeentekantoor van () heeft verklaard over een gevangengenomen commandant en in de door haar overgelegde pamfletten van de FARC in het geheel niet wordt gesproken over een commandant. De rechtbank kan verweerder hierin volgen.

Verweerder heeft er voorts op gewezen dat eiseres ondanks het dreigement van de rebellen op haar oude werkadres in () is blijven werken en pas enige maanden nadien het land heeft verlaten. Geconfronteerd met een en ander heeft eiseres ineens aangegeven driemaal telefonisch te zijn bedreigd, terwijl zij in het eerste nader gehoor daarvan geen melding had gemaakt. Bovendien heeft eiseres in dit verband een verzonnen telefoonnummer genoemd waarop zij de dreigtelefoontjes zou hebben ontvangen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder een en ander ongeloofwaardig kunnen achten en de door eiseres gegeven verklaring voor een en ander niet overtuigend hoeven achten.

Verder heeft verweerder merkwaardig kunnen achten dat eiseres tijdens het gehoor niet in staat bleek aan te geven door welke rebellen zij was vastgehouden maar de naam FARC eerst van een van haar documenten moest aflezen.

Tenslotte heeft verweerder erop gewezen dat eiseres vrijwel geen adresgegevens heeft kunnen verschaffen van de verscheidene adressen waar zij stelt te hebben verbleven na haar vertrek uit () en dat zij evenmin het adres heeft kunnen geven van haar vriend met wie ze zeven jaar een relatie heeft gehad.

MEE

AWB 07/45916

3

6. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande - in onderlinge samenhang bezien - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielaas van eiseres ongeloofwaardig te achten.

7. Hetgeen overigens is aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat uit de omstandigheid dat de door eiseres overgelegde aangiften bij onderzoek authentiek zijn bevonden slechts volgt dat eiseres de daarin neergelegde verklaring heeft afgelegd maar dat dit niets zegt over de juistheid van de door eiseres in die verklaringen gestelde feiten.

8. Het beroep op artikel 15, onderdeel c, van de zogeheten Definitierichtlijn is door eiseres eerst ter zitting gedaan en bovendien niet onderbouwd. Het dient daarom bij de beoordeling van het onderhavige beroep buiten beschouwing te blijven.

9. Gezien het voorgaande komt eiseres niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

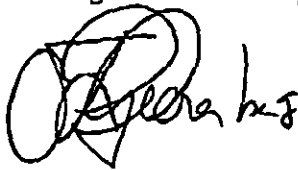
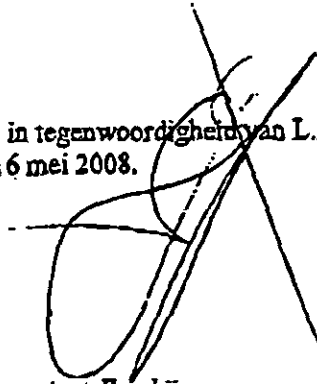
10. Het beroep is derhalve ongegrond.

11. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Bestissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.B.M. Hent als rechter in tegenwoordigheid van L.M.P. Giezenberg als griffier en in het openbaar uitgesproken op 16 mei 2008.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

21 MEI 2008

10. JUNI 2008 17:54

CIRKEL ADVOCATEN 0712 02717

Rechtspraak: 's-Gravenhage

Nevenzittingsplaats te 's-Hertogenbosch

Vreemdelingenkamer

Postadres: Postbus 645, 5201 AP 's-Hertogenbosch

Bezoekadres
Leeuwenwaterlaan 8
5223 BA 's-Hertogenbosch
Telefoon 073 - 6 20 20 20
Fax -

AANTEKENEN
 PER FAX ((0412) 65 49 79)

De heer mr. P.J.M. van Kuppenveld
Postbus 719
5340 AS Oss

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Faxnummer afdeling
Datum
Oms kenmerk
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Afd. vreemdelingenzaken
mevr E. Löwe
073-6202800
073-6202689
21 mei 2008
procedurenummer 07 / 45916 BEPTDN VII A5 G78
casusnummer
20070292/PK

Bij beantwoording de datum en
oms kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.

het beroep / verzoek van
justitienummer:
V-nummer:

Geachte heer,

Hierbij zend ik u een kopie van de uitspraak in bovenvermelde procedure.

Voor het instellen van een rechtsmiddel verwijs ik u naar de uitspraak.

Hoogachtend,

griffier

XW003

m.w. mr. Y.G.F.M. Coenders

m.w. mr. J.E. Runhaar

mr. P.J.M. van Kuppenveld

mr. L.J.T. van Loo

Postbus 719

5340 AS Oss

Kruisstraat 60

5341 HE Oss

T 0412-654970

F 0412-654979

info@cirkeladvocaten.nl

www.cirkeladvocaten.nl

● CIRKEL ADVOCATEN

Hoger beroepschrift
(toevoeging aangevraagd)

(ons kenmerk 20080293/PK)

Aan de Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Per fax 070 – 365 13 80

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
18 JUN 2008	
ZAAKNR.	04682
AAN:	V1
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoogedelgestreng College,

Appellante is mevrouw _____ geboren op _____ van Colombiaanse nationaliteit, wonende te Heerlen (AZC), maar in deze zaak uitdrukkelijk woonplaats kiezende te (5341 HE) Oss, aan de Kruisstraat 60 (postadres als in briefhoofd dezes), ten kantore van de advocaat mr. P.J.M. van Kuppenveld, die in deze zaak als gemachtigde optreedt, dit appelschrift ondertekent en die verklaart tot het instellen van dit hoger beroep door appellante bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd.

Bij uitspraak van 16 mei 2008, per fax verzonden op 21 mei 2008, procedurenr. AWB 07 / 45916, heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken), het beroep van appellante tegen een besluit van 23 november 2007 van de Staatssecretaris van Justitie, verweerder, ongegrond verklaard (**producties 1 en 2**, totaal 1 + 3 = 4 pagina's). Het IND-dossiernr. van de zaak van appellante is 0509-16-0191, haar vreemdelingenr. is :

Appellante kan zich met genoemde uitspraak en met de overwegingen waarop deze berust niet verenigen en stelt daartegen hoger beroep in bij uw Afdeling.

Appellant voert tegen de uitspraak van de rechtbank de volgende drie grieven aan:

Grief 1

Bij de marginale toets van de feiten, zoals die zijn vastgesteld en beoordeeld door verweerder, en de door verweerder verrichte beoordeling van de geloofwaardigheid van die feiten, is de rechtbank in overweging 2 in de uitspraak van 16 mei 2008 kennelijk uitgegaan van een onjuiste feitelijke grondslag.

Toelichting grief 1

Ten onrechte heeft de rechtbank op blad 1 en 2, in rechtsoverweging 2, van de uitspraak namelijk een deels onjuiste, deels onvolledige samenvatting gegeven

van de door verweerder aan de beoordeling van het asielverzoek ten grondslag gelegde feiten, in plaats van uit te gaan van het feitensubstraat (samenvatting asielrelaas) zoals dat door verweerder is weergegeven in het voornemen van 28 september 2007. Zie bijgaande kopie van de eerste twee pagina's van dat voornemen (**productie 3**; zie voor de integrale tekst van het voornemen IND-dossier nr. 47). Het gaat om de aanstreepte passage. Verzocht wordt om de inhoud daarvan als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

Dat voornemen is blijkens de eerste alinea van onderdeel 4 (Motivering van de beslissing) overgenomen in het door appellante bestreden besluit van verweerder van 23 november 2007 (IND-dossier nr. 50). Appellante gaat ervan uit dat deze weergave door verweerder van de feiten het resultaat is van de kennisneming van de rapporten van het eerste gehoor en van de twee nadere gehoren, de correcties en aanvullingen die namens appellante daarop zijn ingediend, het onderzoek door het Ministerie van Buitenlandse Zaken en de opmerkingen van appellante in de zienswijze.

De rechtbank daarentegen is wellicht afgegaan op eerdere samenvattingen van het asielrelaas, of heeft althans het asielrelaas te kort en daardoor onjuist want onvolledig weergegeven. Dit is met name daardoor niet goed omdat het asielrelaas in de loop van de procedure steeds nauwkeuriger is vastgesteld.

Appellante meent dan ook dat de rechtbank de uiteindelijk in het voornemen en de beschikking door verweerder vastgestelde samenvatting van de feiten had moeten overnemen. Door dat niet te doen zijn betekenisvolle details in de weergave van de rechtbank weggevallen.

Voorbeeld 1: omdat het feitenrelaas ook moet worden gezien in de context van hetgeen over de situatie in Colombia bekend is (uit ambtsberichten en andere betrouwbare openbare bronnen) en de situatie aldaar zich ontwikkelt in de loop van de tijd, is het niet juist, althans onvolledig, om vast te stellen "Op een dag werd eiseres aangehouden door rebellen van de FARC [aangehouden] en meegenomen naar hun kamp" [cursivering van ondergetekende], nu uit de feitenvaststelling door verweerder blijkt dat het exact op "20 augustus 2004" was.

Voorbeeld 2: in de samenvatting van de rechtbank is het volgende – voor het asielrelaas niet onbelangrijke – element weggevallen: "Zij wordt aldaar [in dat kamp van de FARC, onderget.] mishandeld en ervan beschuldigd informante van het leger te zijn" [cursiveringen door ondergetekende].

Voorbeeld 3: op pagina 2 van de uitspraak van de rechtbank zijn een aantal door appellante gestelde, relevante, elementen uit het asielrelaas weggevallen. Immers uit de samenvatting van de feiten door verweerder in het voornemen blijkt dat 'Daarop...' en 'toen...' (zie derde en vierde regel op pagina 2 van de uitspraak van de rechtbank) niet allemaal direct na elkaar plaatsgevonden hebbende feiten zijn en dat appellante *nog een tweede keer mishandeld is door de rebellen*.

Ook is bijv. weggevallen hoe het met de diverse, elkaar opvolgende, pamfletten (dreigbrieven) van de FARC zat en dat zij daarnaast ook nog dreigtelefoontjes heeft ontvangen.

Tenslotte is bijv. weggevallen dat zij zich gedwongen voelde om te verhuizen en in een andere plaats te gaan werken (weliswaar voor dezelfde organisatie, omdat ze voor het levensonderhoud van haar dochter en haarzelf van het werk afhankelijk

was) en dat zij, vanwege de dreiging van de kant van de FARC, steeds op andere adressen bij vrienden en familie verbleef.

Overigens blijft appellante erbij dat er sprake is van een misverstand over 'de dood van de commandant van de FARC'. Zij heeft steeds bedoelen aan te geven dat zij *dacht* dat hij bij de schermutselingen tussen de FARC en het leger was gedood. In de door haar ontvangen pamfletten van de FARC staat dan ook niet dat zij haar de schuld geven van de dood van de commandant. Appellante stelt vast dat de FARC haar kennelijk bedreigt, *omdat zij de locatie van het betreffende kamp had verraden en omdat zij niet heeft gedaan wat van haar gevraagd was.*

De rechtbank heeft volgens de jurisprudentie van uw Afdeling weliswaar een beperkte rol in de beoordeling in beroep van asielzaken (de marginale toets – zie ook rechtsoverweging 4 in de uitspraak), maar als de rechtbank dan ook nog eens uitgaat van een onjuist althans zeer onvolledig feitensubstraat blijft er van een rechterlijke toetsing en van rechtsbescherming in feite helemaal niets meer over en kan niet meer gesproken worden van een procedure die in overeenstemming is met de internationaalrechtelijke normen ter zake (Vluchtelingenverdrag, EHRM, Europese richtlijnen).

Grief 2a

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 6:

"Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande – in onderling verband gezien – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig te achten".

Grief 2b

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 7:

"Hetgeen overigens is aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat uit de omstandigheid dat de door eiseres overgelegde aangiften bij onderzoek authentiek zijn bevonden slechts volgt dat eiseres de daarin neergelegde verklaring heeft afgelegd maar dat dit niets zegt over de juistheid van de in die verklaringen gestelde feiten.

Toelichting grieven 2a en 2b

De rechtbank heeft te weinig acht geslagen op al hetgeen door en namens appellante is aangevoerd. In deze zaak ligt de lat van de bewijslast niet hoger dan normaal op grond van een van de afwijzingsgronden van artikel 31, lid 2, Vw 2000. De beoordeling heeft plaatsgevonden op basis van artikel 31, lid 1, Vw 2000, de aannemelijkheid van hetgeen appellante heeft verklaard (zie ook rechtsoverweging 3 in de uitspraak van de rechtbank).

Voor de goede orde, zonder daarbij in hoger beroep nog in te willen gaan op het debat over de feiten en de geloofwaardigheid daarvan, verwijst appellante naar al hetgeen door en namens haar naar voren is gebracht, met name ook in de zienswijze van 29 oktober 2007 (IND-dossier nr. 49) en de aanvulling (gronden) van

het beroep van 8 januari 2008 (IND-dossier nr. 56) en de nadere aanvulling van het beroep van 11 april 2008 met bijlagen (zal blijken uit het rechtbankdossier). De aannemelijkheid van het asielrelaas moet, gelet op de bewoordingen van het eerste lid van artikel 31 Vw 2000 ("...omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten een rechtsgrond voor verlening vormen"), niet alleen worden getoetst door te kijken naar hetgeen door appellante is verklaard, maar ook door daarbij het – voor een asielverzoek omvangrijke – bewijsmateriaal dat door appellante is overgelegd te betrekken, door te kijken naar het oordeel over de authenticiteit van de overgelegde documenten in het individuele ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 9 augustus 2007 (IND-dossier nr. 43) en *last but not least* door de algemene situatie in Colombia, zoals bekend uit algemene ambtsberichten en andere relevante bronnen daarbij te betrekken. Voor het onderhavige geval geldt daarbij in dat geval dan nog het volgende. Om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd - asiel op grond van vervolging door derden moet een vreemdeling aannemelijk maken dat de autoriteiten hem geen bescherming kunnen of willen bieden. Hierover is in het Nederlandse beleid niets neergelegd. Wel heeft uw Afdeling hieraan, in de jurisprudentie, een vrij strikte toepassing gegeven, zoals bijv. blijkt uit de uitspraken van 19 juli 2002 (nr. 200202206/1), 23 november 2005 (nr. 200505627/1) en 4 augustus 2006 (nr. 200601298/1). Omdat hierover niets in het beleid is neergelegd, is het interessant om te bezien wat de Definitierichtlijn (2004/83/EG) hierover zegt. In artikel 7, lid 2, is hierover het volgende bepaald: "In het algemeen wordt bescherming geboden wanneer de actoren als bedoeld in lid 1 redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft". Uw Afdeling oordeelde in de uitspraak van 12 oktober 2006, nr. 200603569/1 dat de minister in die zaak niet aannemelijk heeft hoeven achten dat er geen sprake zou zijn van effectieve bescherming. Het is de vraag of dit oordeel in lijn is met artikel 7, lid 2, van de Definitierichtlijn. Dit artikel vereist namelijk twee dingen. Ten eerste dat de staat redelijke maatregelen treft ter voorkoming van vervolging onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, vervolging en bestraffingen van de handelingen van vervolging. En ten tweede dat de vreemdeling toegang heeft tot dergelijke bescherming. In de onderhavige zaak heeft appellante gedocumenteerd gesteld dat zij bij herhaling bedreigd is door de FARC en daarvan aangifte heeft gedaan, maar dat de autoriteiten daarop geen actie hebben ondernomen. Dit terwijl uit het ambtsbericht van Buitenlandse Zaken van 19 januari 2006 volgt dat doodsb bedreigingen met regelmaat plegen te worden uitgevoerd. Van belang hierbij is dat het ambtsbericht hierover het volgende meldt: "In Colombia bestaan verschillende beschermingsprogramma's die in meer of mindere mate bescherming bieden aan mensen die door guerrilla's of paramilitairen worden bedreigd. In de meeste gevallen kan de overheid geen effectieve bescherming bieden" (pag. 71).

Appellante meent tenslotte dat in een geval als dat van haar – zo nodig – de notie van 'het voordeel van de twijfel' toch uitkomst zou moeten kunnen bieden (zie bijv. UNHCR-Handbook par. 196, 203 en 204).

Grief 3

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 8, kort gezegd, dat het beroep op artikel 15, onderdeel c, Definitierichtlijn tardief (pas ter zitting) en niet onderbouwd is gedaan en daarom bij de beoordeling van het onderhavige beroep buiten beschouwing dient te blijven.

Toelichting grief 3

Het beroep op artikel 15c van de Definitierichtlijn (2004/83/EG) is niet pas ter zitting maar al in de zienswijze gedaan (zie de zienswijze van 29 oktober 2007, pag. 3, IND-dossier nr. 49). Het is aldaar ook onderbouwd.

Appellante meent dat in Colombia sprake is van een gewapend conflict (tussen rebelligroeperingen zoals de FARC en het leger) en dat haar de subsidiaire bescherming (aanvullend op de b- of eventueel de d-grond van artikel 29, lid 1, Vw 2000) toekomt.

Hierover zijn, zoals bekend, door uw Afdeling prejudiciële vragen gesteld aan het Europees Hof van Justitie die nog niet beantwoord zijn. Het zou dan ook wijs zijn om in deze situatie daar voorzichtig mee om te gaan en in de zaak van appellante niet een besluit, dat achteraf gezien onjuist blijkt te zijn, definitief te laten worden. Appellante meent overigens dat de rechter in haar zaak ambtshalve het nationale en internationale recht zou moeten toepassen.

Grief 4

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 9 dat eiseres (nu: appellante) gezien het voorgaande niet in aanmerking komt voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

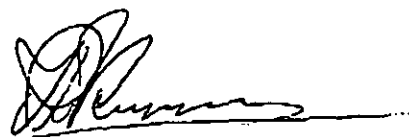
Toelichting grief 4

Gelet op het betoogde in de eerste drie grieven (en de toelichting daarop), zal het duidelijk zijn dat appellante zich met deze, volgens haar onjuiste, conclusie niet kan verenigen. Zij heeft asielrechtelijke bescherming nodig en is gevlucht (en heeft daarbij zelfs haar dochttertje in Colombia achter moeten laten), omdat zij een gegronde vrees heeft te worden gedood door rebellen van de FARC althans omdat zij voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat in haar zaak sprake is van een reëel risico op een behandeling als verboden door artikel 3 EVRM. Althans zij heeft in ieder geval aanspraak op de subsidiaire bescherming van artikel 15c DRI.

Op bovenstaande gronden verzoekt appellante uw Afdeling om:

- a. de uitspraak op het beroep van 16 mei 2008, met procedurenummer AWB 07/45916, van de rechtbank 's-Gravenhage, vreemdelingenkamer, nevenzittingsplaats te 's-Hertogenbosch, te vernietigen,
- b. opnieuw rechtdoende, het beroep van appellante tegen het bestreden besluit van verweerder van 23 november 2007 gegrond te verklaren en
- c. verweerder te veroordelen in de proceskosten van beide instanties.

Oss, 18 juni 2008

mr. P.J.M. van Kuppenveld, gemachtigde